

A 21
xxx
Bishop
Crest

75D233142

Box

Grav-Skrift

Over

Salig Hr. Biskop

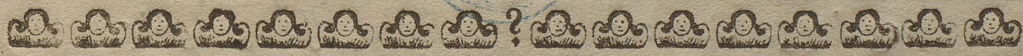
ARENTEZ,

Lilligemed

Et kort Udtog

af

Hans Levnets-Løb.

BERGEN, 1779.

Trykt i S. K. Majest. privilegerede Bogtrykkerie, hos S. Dedechens Efterleverste.

Paa Pladen.

Velsignede Stöv!

Hviil i Fred og under den Höyestes Skiul!

Hviil til den store Dag, da Du skal forklæres og føres til Ære!

Vær velsignet! evig velsignet!

Det Stöv, som her giemmes, er de jordiske Levninger
af

den i Livet Höyædle og Höyærværdige Biskop,
nu hos GUD salige

FRIDERIC ARENTZ.

Ao. 1702 den 20de September kom han til Verden paa Stads-
bøygdens Præstegaard i Trunhiems Stift.

Han var udseet til at blive et udvalgt Redskab til Hærens Tjeneste,
og blev derfor tilig sat til at aagre med et stort Pund:

Ao. 1729 blev han kaldet til at være Sogne-Præst for
Askevolds Præstegield i Sundfiords Provstie.

Ao. 1746 blev han beskikket til Provst over samme Provstie.

Ao 1760 blev han kaldet til at være Sogne-Præst
for Nye Kirkens Menighed i Bergen.

Ao. 1762 blev han beskikket til Biskop over Bergens Stift.

Ao. 1774 nød han, efter Ansøgning, Frihed til at nedlægge
dette Embede igien,

formedelst Alderdom og svækkede Kræfter.

Han var tvende Gange udi Ægteskab,

og begge Gange med liige Fornøyelse og Lykke.

Først med

Catharina Friderica Holberg,

derefter med
Drude Frimann.

Og denne sidste overlevede han i 20 Aar.

I sine Ægteskaber har han avlet 9 Børn,
af hvilke 4 ere døde for ham.

Ao. 1779 den 21de Januarii vare 50 Aar forløbne fra hans første
Beskikkelse til Lære-Embedet,

og fra den Tid kunde han regnes blant Kirkens Jubel-Lærere.

Samme Aar begyndtes og hans rette Jubel-Aar,
da han den 22de November gik ind til sin HERres Glæde.
Ved Kirke-Aarets Begyndelse begyndte han sit første Arbeyde
i Guds Kirke,

Ved Kirke-Aarets Udgang, 50 Aar derefter,
kom han ind til den Hvile, hvor han hviler fra alt Arbeyde.
Der var meere, end Stand og Alder, som gjorde ham ærværdig:
Han var en veltalende Aron, hvis Liige kunielden findes.

I sin HERres Gierning var han utrættelig,
ofte under stor Modstand og mange Besværligheder.
Hans Arbeyds Steder i HERrens Vvingaard bleve ham anviste
uden hans Vidende,

og faa have vel arbeydet med meere kiendelig Velsignelse.
Det første Sted, hvor han blev sat i Vvingaarden, var næsten øde,
men, da han forlod det, var det som en blomstrende Hauge.
Han var nidkier i sin HERres Sag, dog med Sægtmodigheds Aand,
og han førde ikke en fremmed Ild ind i Guds Helligdom.

Hans Gudsfrygt var kiendelig, dog uden Pralerie.
Hans Omgang var kiærlig og venlig, uden at være Falskheds Dække.
Han kom til Verdighed,
dog viiste han, det kostede ham intet at kunne undvære den.

Han besad de Gaver, som gav ham Fortrin fremfor mange,
men dette var hans største Gave:

Han besad dem alle med et ydmygt Hierte.

Det rørte ham ikke, om Avind vilde fordunkle hans Roes,
thi han søgte ikke Roes,

det var ham nok at kunne fortjene den.

Forsynet tildeelede ham baade haarde Prøvelser og store
Miskundheder,

dog blev han aldrig kleinmodig ved de første,
og det som endnu er meere:

Han blev heller ikke overmodig ved de sidste.

Han har saaledes levet i Verden,
at nu, da han lever hos GUD,

Saa lever dog her hans Minde i en velsignet Hukommelse,
og af de Trængendes Munde vil hans Navn blive velsignet
indtil de sildigste Slægter.

Hans graa Haar var ham en deylig Krone,

Liige indtil hans høye Alderdom

lod han sit Lys skinne for Menneskene,
var en Stytte for mange,
en Glæde for sine.

Disse især synes endnu at savne ham alt for tilig,
og var det mueligt,

saa vilde de giemme hans Støv, hvor de giemmer hans Minde.
Endnu engang:

Velsignede Støv!

Hviil i Fred og under den Højestes Skiul!

Hviil til den store Dag, da Du skal forklares og føres til Ære!

Vær velsignet! evig velsignet!

Sr. Biskop Frideric Arentz

Var en Son af Provsten Hr. Hans Arentz, Sogne=Præst for Stadsbøygens Præstegield i Trundhiems Stift, og Susanna Schröder, en Datter af Stifts=Provst Hr. Otte Schröder, Sogne=Præst for Nye=Kirkenes Menighed i Bergen, og en Datter=Datter af Hr. Jens Schieldrup, Biskop over Bergens Stift. Det yttrede sig tilig, at Forsynet, som havde bestemt Ham til vigtige Embeder i Kirken, havde ogsaa begavet Ham med gode Sinde Kræfter, og derfor blev Han af sin Fader saa betimelig holdt til Studeringer, først ved privat Information, og siden i Trundhiems Cathedral=Skole, at Han allerede i Aaret 1717 blev dimitteret til det Kiøbenhavnsske Universitet, hvor Han 1719 absolverede sit Cursum Academicum, og ved enhver Prøve baade in Philosophicis og in Theologicis erholdte Characterem Laudabilem. Strax derefter fik Han Tilladelse at syldestigiøre sin Lyst til at besøge fremmede Universiteter, for at forege sin Kundskab og Indsigter i Videnskaberne, fornemmelig saadanne, ved hvilke Han kunde desmeere gøres dygtig til Herrens Stjerner. Det berømmelige Friderics Universitet til Halle vilde Han i Gærdlethed opholde sig ved, hvor Han forstaae sit Studium Theologicum under de berømte Mand: Franch, Michaëlis, Heineccius, og tillige hørde Baron Wolff over Philosophien.

Men formedelt sin Faders Død, og Mangel paa Formue, blev Han nødsaget i Aaret 1721 at vende tilbage til sit Fædreland, og

at anvende henved 6 Aar paa at informere sine yngre Brødre og andre fornemme Folkes Førn, indtil Aaret 1727, da Han reyste til Kiøbenhavn igien, og skulde som Hof-Mester have anført en fornemme Mand's Son paa udenlandske Reysen, til de betydeligste Stæder i Europa; Men den bedrøvelige Kiøbenhavnske Ildbrand forhindrede denne Bestemmelse, førend Reysen kunde tiltrædes.

Strax derpaa blev Ham ved Sal. Biskop Hersleb, som da var Hof-Præst og Ephorus for Cadetternes Academie, tilbudet at antages som Informator paa bemeldte Academie; Men, medens dette stod endnu under Deliberation, blev Han af Gud og Kongen kaldet til at være Sogne-Præst for Afskevolds Præstegjæld i Bergens Stift, ved allernaadigst Kaldsbrev af 21de Januarii 1729.

Her maatte Han ey allene udstaae store Besværligheder, ja ofte Livs-Farer, men og virkelig kæmpe imod Mørkhedens Magt, som desværre i den Tid paa det Sted herskede, baade i Bantroe og Overtroe, i Barkundighed og Vanhellighed. Da dette Mørke skulde fordrives, forbittredes Mørkhedens Fyrste, hvilket gif saa vidt, at Almuen pønsede i Begyndelsen paa Sammenrottelse imod Ham, og Han blev engang truet med nogen Kniv, endog i Skrifte-Stolen; Men ved utrættelig Glid, vis Nidkærlighed og Christi Sagtmodigheds Aand, vandt Han saa herlig Seyer over alt dette, at Han siden af Unge og Gamle blev inderlig elsket, æret, ja indtil denne Dag velsignet som en Fader. Her udsaaede Han en Sæd, som paa Indsamlingens Dag vil give Ham den rigeste Høst. Her arbejdede Han i 27 Aar uden Embeds Medhielp, og i alt i 31 Aar. Og til Exem-

vel paa Hans utrættelige Flid, fand ogsaa dette anføres, at Ingen, hverken af Gamle eller Unge blev antaget til Hærens Bord, uden foregaaende individuel Prøve hver Gang, de dertil anmeldte sig. Her paa dette Afskælv, som nu var forvandlet til en grøn Vold, sukkede Han sin Stav at nedlægges, og sin Aske at glemmes, og derfor med den allerførste Beemodighed forlod dette Sted, da Hanbaade maatte løffes og nødes til at modtage Nye-Kirkens Sogne-Kald i Bergen, hvortil Han blev kaldet den 30te Martii 1760. Fast ligesaa nodig og uvillig modtog Han 2de Mar derefter den Kongelige allernaadigste Bestalling af 24de Junii 1762, at være Biskop over Bergens Stift. Han vilde i Bierningen, at Han ikke tilbød sig, men meget meere frabad sig dette Embede, og derfor, da Han frygtede, at Embedet skulde lide noget under Hans tiltagende Alderdom, og aftagende Sinds og Legems Kræfter, forlangede Han ikke, som nogle andre, at forskaaes for Byrden, og dog at beholde Besøltningen, men gjorde allerunderdanigst Ansøgning om fuldkommen Afskedigelse, hvilken Hans Kongelige Majestæt allernaadigst forundte Ham i Augusti Maaned 1774, og desuden gratificerede Ham, som en gammel troe Tjener, med en anstændig Pension.

Han oplevede at see i sit 1ste Embede den 3die Eftermand, i sit 2det Embede den 5te; og til Hans 3die Embede var den 3die Eftermand allerede beskikket.

Han tjente det Almindeligste i offentlige Embeder ind til sin høye Alderdom, men endogsaa efter den Tid vilde Han være det Almindelige til Rytte; Han har derfor legeret en anselig Summa, hvis
Renter

Kenter skal aarlig uddeles til Fattige i Bergens Bye, saa at Han ogsaa efter sin Død har villet være de Elendiges Hielper og de Fattiges Fader.

Tvende Gange velsignede HErren Ham med lykkelige Ægtekaaber: Det første indgik Han 1731 med Catharina Friderica Holberg, en Datter af Sogne-Præsten til Nye-Kirken Sal. Hr. Mag. Holberg. Med Hende avlede Han 4 Sønner og 2de Døttre i en Tid af 7 Aar, efter hvis Forløb HErren behagede at bortkalde Hende fra Ham og Hans smaa Børn, hvilket store og smertelige Tab dog blev fuldkommen erstattet baade for Ham og for Dem ved det 2det Ægteskab, som Han indgik 1741 med Drude Frimann, en Datter af Provsten Sal. Hr. Claus Frimann. Med Hende avlede Han 3 Sønner, men maatte atter friste den Hierte-Sorg at berøves Hende ved Hendes dødelige Afgang i Aaret 1759.

Han har seet 18 Børne-Børn, af hvilke 9 endnu leve, men 9 ere gaaene ind i Evigheden for Ham.

HErren havde benaadet Ham med store Sinds og Legems Kræfter, men sat dem ogsaa ofte paa Prøve ved meget Arbejde, store Smertes, og følelige Sorger.

Da Han havde fyldt sit Jubel-Aar i Kirken, indgik Han til det evige Jubel-Aar i den Kirke her oven til, ved en meget stille og sagte Død, i sin Alders 78 Aar, og kunde baade i Henseende til sit Livs og Embeds Førelse, beqvemmelig laane Davids Ord Ps. 23, 6: *Visselig Godt og Miskundhed skal efterjage mig alle mine Livs Dage, og jeg skal blive i HErrens Huus en lang Tid.*

